

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Charitas, & varia eius opera.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

c. *Act.* 6. 58.

Sanctus Lucas præmittit Sanctum Stephanum fuisse, e *Spiritu sancto plenum*, & fide, & gratia: & statim subiungit: *faciebat signa magna in populo.*

§. 2. *Charitas, & varia eius opera.*

NE VERÒ quisquam animum abijciat, si huiusmodi gratijs gratis datis le videat destitutum, referemus eas, quæ in nostram cedunt utilitatem, quas Apostolus appellat *OPERATIONES*. suntque multo excellentiores, quemadmodum ipse Apostolus declarat, dicens postquam alias retulerat: *amulamini charismata meliora, & adhuc excellentiorem viam vobis demonstro.* **CHARITATEM** scilicet & opera, quæ ab ea promanant. Et vt hoc confirmet ponit admirabiles proprietates, quibus illas superat.

PRIMA est, quod sit tanquam *anima*, vita, & perfectio reliquarum gratiarum, sine qua nihil valent ad meritum vitæ æternæ. **b** *Si linguas*, inquit, *hominum loquar & angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æsonans: aut cymbalum tinniens.* cuius sonus non est viua vox, sed quasi mortua, quæ licet alios excitet, impellatque ad faciendum, quod sonus indicat: ipsa verò non mouetur loco: ita vox mea & prædicatio mea non erit mihi operatio vitæ, aut meritum vllum. Et quamuis peccatores excitem, & ad penitentiam permoueam, iustosque animem, & ad sancta opera impellam: at ego vacuus maneo vita spirituali, nullumque in ea progressum facio. *Et si habuerio Prophetiam; vt futura prædicam, & nouerim mysteria omnia, & omniem scientiam, & si habuerio omnem fidem, ita vt montes transferam, charitatem autem non habuerio, nihil sum: & omnia hæc mihi reputo tanquam nihil.* siquidem cum illis omnibus sine hac, in peccato maneo: peccatum autem est nihil, imò minus quam nihil.

ET, quamuis hæc dona in se sint aliquid, si tamen cum eo, quod charitas dat conferatur, sunt tanquam nihil; & sine ea tanquam corpus sine anima & ficus cum folijs, sine fructibus. Loquuntur quidem illi, & garrunt; sed nihil eorum faciunt, quæ dicunt. non transferunt montem cordis terreni, nec illud de malo in bonum mutant: nec ex terra eleuabunt in cælum, quod torum sola **CHARITAS** præstat: per quam homo desinit esse nihil, & ex filio tenebrarum efficitur filius lucis; & ex reo & ad infernum damnato, hæres Paradisi. Charitas sola (ait Sanctus Augustinus) discernit filios Dei à filijs Dæmonis: & S. Gregorius; vera virtus consistit in amore, non in miraculis. Nam noster Saluator non dixit: *c in hoc cognoscetis quod filii mei discipuli*, si magna prodigia feceritis; *sed si dilexeritis ad inuicem.*

SED pergit vlteriùs Apostolus, charitatem extollere: *si distribuerio, in-*

quit,

a *1. Cor.* 12.

31.

S. *Thom.* ibi.

1.

b *1. Cor.* 13. 1

Charitas anima gratiarum.

Tract. 5. in

Eph. 5. 10-
annis.Lib. 20. Moral.
c. 9.

c. 10. 13. 3.

quit: in cibos pauperum omnes facultates meas, & alia bona quaecunque proximis meis praestitero: Et si tradidero corpus meum, ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest, etiam si alii proficit. dum illorum necessitatibus subuenio: sed nullus mihi fructus prouenit, ad caelum promerendum: quia hareo in peccato: etsi enim corpus ardeat, cor tamen alget: ideoque oblatio mea non placet Deo. Charitas, inquit S. Augustinus est que discernit inter opera, quae exterius apparent excellentia: quae si fiant ex vanitate, ut placeat hominibus, inania sunt & vitiosa: si autem a charitate procedunt, sunt sancta & perfecta. Charitas est, quae cum pauperi das eleemosynam, offert Deo cor ipsum: illa animum sanctis affectibus inflamat, etiam si corpus tormentorum flammis ardeat.

Hinc secunda eius oritur excellentia super reliquas gratias: quia CHARITAS est principium omnium operum sanctorum & perfectorum, mors vero & interitus omnium vitiorum. d CHARITAS, inquit idem Apostolus, patiens est, benigna est: charitas non emulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quae sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congruat autem veritati: omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet. Nam, ut S. Thomas ostendit, omnes virtutes secum ducit colligatas, & tanquam regina omnibus imperat; omnesque in suis actibus efficiendis, ei parent. Reliquae autem gratiae praedictae nihil horum per se ipsas habent; nec hominem faciunt studiosum, patientem, & benignum; nec illi auferunt ambitionem, & superbiam, nisi hoc praestet CHARITAS. Quae admirabili quodam modo facit in suam utilitatem, quod reliquae faciunt in utilitatem aliorum. CHARITAS habet propriam donum *linguarum*, non carnis, sed ignis; non *linguarum* solum hominum, sed angelorum, quibus, ut idem Apostolus ait, loquitur intus in corde cum Deo suo in Psalmis & hymnis & canticis spiritualibus, cum gratiarum actione, aliisque tenerrimis affectibus & quando cum proximis loquitur, mouet etiam linguam, ut inflammata verba loquatur. Et, cum sit vna, loquitur omnium linguis: eo quod Spiritus S. eam regat, ut sese omnium necessitatibus accommodet. CHARITAS habet etiam suum donum *sapientiae & scientiae* ad mysteria diuina penetranda: cui enim ea Deus manifestat, nisi suis amicis? Qui autem sunt *veri amici*, nisi qui habent charitatem? Qui timetis Deum, ait Sapiens, diligite illum: & illuminabuntur corda vestra, ut amplius eius magnalia cognoscatis. Nam quod ardentius Deum dilexerimus: eo, ait S. Augustinus, certius eum videbimus. Nec vllum bonum potest perfecte cognosci, nisi perfecte ametur. Amor (ait Hugo de S. Victore) ascendit super scientiam, & maior est, quam intelligentia, & ingreditur ad occulta Dei: scientia exterius remanente, quia habet maiorem fiduciam, sensumque magis perspicacem ad penetrandum oculis con-

Charitas
sola prodest
possessori.
Tract. 7. in
Epist. 1. S.
oan.

2.

1. Cor. 13. 4
Charitas
sors virtutum.

2. 2. 9. 5. 8.
3 ex S. Aug.
serm. 46. de
tempore.

1. Ephes. 5. 19
1. Colos. 3. 16.
Charitas sors
bonorum ap-
plicas.
1. Ioan. 15. 14.
1. Eccl. 2. 10.
Lib. 8. de
Trinitate per-
lib. 8. 99. 9.
37. super c.
7. Angelica
Hierarchia,
vide S. Bo-
navent. o-
pus de 7. spi-
rit. in 4.

templationis, quod est magis occultum. CHARITAS etiam habet secum gratiam faciendi *miracula*, non tam corporalia, quam spiritalia: impellendo ad opera prodigiosa, quæ homines admirantur, & videntur impossibilia, & incredibilia iis, qui non diligunt. Immutat, ait S. Chrysostomus, rerum naturas, & ordinem, quem in mundo videmus. Mundus enim magni facit divitias; CHARITAS autem illas contemnit: Mundus quærit honores & dignitates, CHARITAS illas fugit: Mundus quietem desiderat, & prosperis delectatur; CHARITAS autem laborem potius quærit, & exultat in aduersis. Mundus sanitatem amat, & vitam longiorem: CHARITAS amplectitur infirmitatem, & non timet mortem; offertque vitam suam & sanguinem pro iis, quos diligit. Hæc sunt miracula CHARITATIS, quibus fidei veritas & religionis nostræ excellentia confirmatur, & resplendet gloria Iesu Christi in toto mundo Ne quæras, inquit S. hic Doctor, quoddam miracula facias, aut mortuos suscites: nam si vita nostra talis esset, qualem postulat Evangelium; potius admirarentur gentiles, mores nostros; quam eos, qui miracula edunt. Recordare, quod quando S. Apostolus dixit *adhuc excellentiorem viam vobis demonstro*: non illis prodigia narrauit, sed CHARITATEM, & eius opera proposuit: hæc maxima miracula sunt, hæc signa eximia, per quæ valde illustres erimus coram Deo, & Angelis eius.

3.

HIS accedit *tertia* CHARITATIS excellentia super reliquas gratias, quod scilicet sit *perpetua*: nam quemadmodum anima rationalis, etiam corpore pereunte, non perit; ita ait Apostolus, h CHARITAS *nunquam excidit*, prophetiæ euacuabuntur, linguæ cessabunt, scientia destruetur: quod attinet ad imperfectionem, quam habet: nam hic omnis nostra scientia, & locutio nostra est tanquã infantium, qui nihil sciunt nisi veluti literas coniungere, & balbutire, qui cum sunt adulti & viri, euacuant quæ erant paruuli: ita scientiæ huius vitæ sunt obscuritatis plenæ, & alijs multis imperfectionibus, quæ in ipso gloriæ aditu exuuntur: in qua videtur Deus, non per speculum, nec in enigmate & nebula, sed facie ad faciem, cum summa claritate & euidencia. At CHARITAS, quæ in hac vita incipit, non finitur in morte; sed durat in æternum, ibique fortius eum Dominum diligit, quæ maiori diligit charitate. *Tenete, fratres*, (ait S. Augustinus) *potius dilectionem Dei, ut quomodo Deus est æternus, sic & vos maneatis in æternum: quia talis est quæque, qualis eius dilectio est*. Terram diligis, terra eris: Deum diligis: quid dicam, Deus eris? non audeo dicere ex me, scripturas audiamus: *ego dixi Unus estis & filii altissimi omnes*. Quod si amor te facit Deum per participationem etiam proprietates Dei dabit cum æternitate, quam ipse habet. Si amas, eris sapiens, sicut Deus, Sanctus, sicut Deus; potens, & æternus, sicut Deus: si cum amaeris, qui semper est speciosus, eris & tu speciosus cum illo, & quod

amplius

Homil. 32. in
1. Corinib.Charitas
magnum
miraculum.Homil. 33. in
1. Cor. prope
finem.

h. 1. Cor. 13. 8.

Scientia perit,
charitas
æterna est.Tract. 2. in
Epist. 1. S.
Ioan. ad
finem.

Psal. 81. 6.

Tract. 9.

amplius amor in te crescit, eò magis crescit pulchritudo: quia charitas est pulchritudo animæ tuæ, & participatione pulchritudinis Dei, & ut semel dicatur; quicquid de charitate dici potest, hoc sufficit, quòd *Deus CHARITAS est*. Brevis laus, & magna laus: brevis in sermone & magna in intellectu: *Deus CHARITAS est, & qui manet in charitate in Deo manet & Deus in illo*. Sit tibi domus Deus, esto domus Dei: mane in Deo, & manet in te Deus. Maneat in te Deus, ne pereas: maneas in Deo, ne cadas. Si tecum habeas charitatem, habes & *DEVM*, & cum eo bona omnia: siquidem eius *CHARITAS* est fons omnium bonorum. O *CHARITAS* gratia gratiarum, virtutum regina, operum Sanctorum principium, radix meritorum, fons saliens in vitam æternam, ad quam deducis animam, & in *DEVM* transformas, faciens eam unum spiritum cum Deo. O Deus qui es *CHARITAS*, communita reliquas gratias pro libitu cui volueris, mihi hæc præsta ceteris maiorem, ut perpetuo te diligam cum perfecta charitate.

INPONAMVS finem prædictis de infinita diuinæ providentiæ liberalitate in distributione suarum gratiarum: quæ, cum decreuerit reliquas gratias non omnibus fidelibus dare, etiamsi eas cupiant, & habere contendant; nisi paucis, & eas non quærentibus: hanc tamen supremam gratiam *CHARITATIS* omnibus, eam volentibus, & ad eam recipiendam se disponentibus, liberaliter offert, nemine excepto; nec limite aut termino augmenti, & perfectionis eius apposito quam diu vitæ superstes erit. *CHARITAS*, ait S. Augustinus, nascitur, ut crescat; & crescendo perficiatur bonis operibus: Et, si perfecta sit, quid dicit? *Mibi vivere Christus est, & mori lucrû: cupio dissolvi & semper esse cum Christo: ut illo fruam, & simul fructibus CHARITATIS* in æternum, Amen.

CAPVT XII.

*DEVM DOMINVM NOSTRVM DISTRIBVERE
suas vocationes ad extraordinarios sanctitatis modos: &
quod genus personarum ad eos eligat.*

DVO magis propria, & magis insignia *CHARITATIS* opera, in quibus substantialis vitæ Christianæ perfectio consistit, sunt *AMOR DEI & PROXIMI*: ex quibus *duæ* illæ vitæ procedunt, quas Sancti Contemplatiuam, & Activam appellant, quæ, ut S. Thomas ait, consistunt in operibus, & dicuntur *vite*: quia sunt opera vitæ *CHARITATIS*. Opera vitæ Contemplatiuæ oriuntur ex amore Dei; Activæ verò ex amore proximi: & sunt præcipua materia divisionis, quam vocat Sanctus Apostolus *operationum*, quas *SPIRITVS SANCTVS* per-

specia-

Tract. 8. ad
finem. &
Tract. 9. in
principio.
Kl. Ioan. 4.
6.

Amor facit
esse Deum.

Charitas
omnibus,
gratia pau-
cis offerun-
tur.

Tract. 5.
Phil. 1. 27.

2. 2. q. 179